

VARPUSPARVIA JA VARIKKOTIIMEJÄ

HUMORISTISTA LUETTAVAA SUOLISTO-OIREISTA

VIRPI MÄKINEN

VARPUSPARVIA JA VARIKKOTIIMEJÄ

Humoristista luettavaa suolisto-oireista

Virpi Mäkinen

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Virpi Mäkinen

Kustannustoimitus: Marko Virsunen

Kannen suunnittelu: Virpi Mäkinen

Kuvitus: Gemini

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100
Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri,
Saksa

ISBN: 978-952-89-2920-8

Sisällys

<i>Tervetuloa kakkostoimistoon</i>	6
LUKU 1: Varikkotiimi ja frisbeegolfin uudet esteet	8
LUKU 2: Mainosposti pelastaa	11
LUKU 3: Jaettu pönttöaika	14
LUKU 4: Sinivuokot ja suoliston hyökkäys.....	16
LUKU 5: Mindfulnessia ja Zen -mestari.....	19
LUKU 6: Huoltoaseman suuri harhaoppi	21
LUKU 7: Kaupan kautta	23
LUKU 8: Bajamajan neitsytmatka	25
LUKU 9: Biojätepussin kestävyystesti.....	27
LUKU 10: Nyrkkipyykkiä	29
LUKU 11: Värit päässä ja hätä kädessä	31
LUKU 12: Pieni, mutta täyteläinen.....	33
Lopuksi.....	35

Tervetuloa kakkostoimistoon

Jos pitelet tätä kirjaa käsissäsi, on olemassa suuri mahdollisuus, että istut parhaillasi vessassa. Ja se on täysin ok – itse asiassa tämä kirja on kirjoitettu täydelliseksi seuraksi juuri näihin elämän pysähtymishetkiin.

Kirjoitin tämän kirjan perustuen omiin tositarinoihin elämästä Sappihapporipulin kanssa. Sappihapporipuli tarkoittaa käytännössä sitä, että maksa ja suolisto käyvät omaa sisällissotaansa ja minä toimin pelkkänä taistelukenttänä ja syyttömänä sivullisena.

Tämä kirja on omistettu kaikille niille, jotka tietävät tasan tarkkaan, missä sijaitsee lähin julkinen vessa. Se on omistettu salaisen ”vessatutkan” omistajille, paniikkijarrutusten mestareille ja niille sadoilletuhansille suomalaisille, joiden arkea ja aikatauluja ohjaa arvaamaton suolisto. Sekä heille, joilla on vain kyseenalainen huumorintaju.

Vatsavaivoista kuten IBS:stä, IBD:stä ja Sappihappojen imeytymishäiriöstä eli sappihapporipulista puhutaan yleensä aina hissutellen, lääketieteellisin sivistyssanoin tai huokaillen mitähän minä olen tänään syönyt? Tässä kirjassa ei tehdä niin.

Tässä kirjassa otetaan härkää sarvista ja suolistoa mutkasta: käydään läpi arjen kaunistelematon, absurdi ja naurettava todellisuus silloin, kun kello tikittää ja lähin wc on kilometrien päässä.

Käydään läpi niitä jälkeenpäin hultvattoman hauskoja hetkiä, kun suolisto päättää ottaa vallan, hienostunut käytös ja arjen rutiinit lentävät sekunneissa romukoppaan. Silloin tavallisesta kauppareissusta, aamuruuhkasta tai puutarhavierailusta tulee sekunneissa extreme urheilua, jossa sekunnit ratkaisevat ja panoksena on oma ihmisarvo.

Tämä kirja ei tarjoa lääketieteellisiä ihmeratkaisuja, eikä siinä harrasteta syvään hengittämistä – se on nimittäin testattu ja lopputulos oli housuissa. Sen sijaan *Varpusparvia ja varikkotiimejä* tarjoaa jotain paljon arvokkaampaa: rehellistä, häpeilemätöntä ja täysin kaunistelematonta vertaistukea. Se on kokoelma tositarinoita elämän paskimmista hetkistä, joille ei tilanteen päällä voi kuin itkeä, mutta joille hetken päästä ja jopa vuosikymmentenkin jälkeen nauraa katkeransuloisesti niin, että tyrät rytkyy.

Sillä, jos elämä heittää eteesi pelkkää kuraa, parasta mitä voit tehdä, on laittaa sille oma taustabiisi, ostaa uudet kalsarit ja todeta: Hätä ei lue lakia, mutta huumorilla siitäkin selvitään.

Tervetuloa mukaan matkalle, jossa varikkotiimit toimivat, huonekalumainokset pelastavat ja upouudet Bajamajat saavat ansaitsemansa kasteen. Et ole yksin!

LUKU 1: Varikkotiimi ja frisbeegolfin uudet esteet

Maanantai aamu alkoi perinteisellä perhesinfoniolla. Takapenkiltä kuului sellaista kiukuttelua ja valitusta jostain elämää suuremmasta asiasta, luultavasti väärän värisistä sukista, että autostereoita ei tarvinnut laittaa päälle. Suunnitelma oli yksinkertainen: pudotan lapsen kaverilleen kylään työpaikkani viereen ja jatkan itse sorvin ääreen.

Ehdimme ajaa tasan kilometrin kotiovelta, kun saavuimme moottoritien rampille. Ja silloin se tapahtui. Uusinta kaikista elämäni pahimmista painajaisista.

”Klonk-kuplis-POW.”

Oikukas vatsani päätti aloittaa oman sinfoniansa, ilman minkäänlaista varoitusta. Katsoin moottoritien ramppia. Seuraava liittymä ja pelastusvaihtoehto oli viiden kilometrin päässä. Viisi kilometriä moottoritietä tällaisella suolistolla vastasi tällä hetkellä aikamatkaa valonnopeudella maailmankaikkeuden ääriin. Se oli mahdoton yhtälö.

Puristin rattia rystyset valkoisina ja huusin tyttärelleni; ”Katso onko siellä missään lokerossa paperia!”. Samalla yritin muistella jotain hengitystekniikoita, rauhoitellakseni suolistoani.

Takapenkin kiukuttelu loppui kuin seinään. Tytär vaistosi, että nyt ei leikitty. Kyseessä oli kansallinen hätätila.

Neljä kilometriä takana. Vatsani teki solmuja, joita edes merivoimien kokenein kapteeni ei osaisi avata. Silmissä alkoi sumeta. Yksi kilometri ramppiin. Tässä vaiheessa sivistynyt käytös ja kaikki vanhemmuuden roolimallit heitettiin romukoppaan.

”ONKO SIELLÄ MUOVIPUSSIA?!” huusin taustapeiliin ääni murtuen. ”JOS ON, ETSI SE HETI JA TUNGET SE MUN TAKAPUOLEN ALLE, ETTEI TÄMÄN AUTON PENKIT OLE ENTISET!”

Lapsi toimi sekunneissa kuin Formula 1 -varikkotiimi. Hän unohti väärän väriset sukkansa, kaivoi jostain esiin ruttuisen kauppakassin ja alkoi kurottaa sitä etupenkin välistä alleni samalla, kun kuskasi paperia käteeni. Olimme taistelupari. Meitä yhdisti yhteinen vihollinen: minun arvaamaton suolistoni.

Heti rampista ylös, auto ensimmäiselle mahdolliselle vapaalle pläntille, joka sattui olemaan läheisen koulun piha, ja ovi lennosta auki. Juoksin pusikkoon sellaista tahtia, että Usain Bolt olisi jäänyt toiseksi.

Helpottavan hetken jälkeen katsoin ympärilleni. Pyyhkäisin hikeä otsaltani, vedin housut ylös ja tajusin, missä olin. Pusikon takana aukesi tasainen, hoidettu nurmikko. Ja metallisia koreja ketjuineen.

Olin tehnyt hätälaskeutumiseni suoraan frisbeegolf-radan väylän varteen. Siinä sitä oltiin: polun vieressä komeili tuore lehmänlajä, jonka päällä nökötti siististi valkoinen paperitupsu kuin kirsikka kakun päällä.

Kävelin takaisin autolle, jossa tyttö odotti silmät pyöreinä. Istahdin penkille (joka oli täysin kuiva ja puhdas, kiitos tehokkaan

tiimityön). Katsahdimme toisiamme, ja sitten alkoi sellainen naurunremakka, että auto tärisi.

”Mieti, kun ne pelaajat tulee heittämään siihen”, tyttö hihitti pyyhkien naurukyyneliä. ”Niillä on vähän erilainen este radalla.”

Aamun kiukku oli tipotiessään. Vatsakrampit: 0. Äidin ja tyttären välinen tiimihenki: 1. Ja frisbeegolfarit saivat sinä päivänä vähän odottamatonta maastohaastetta.

Tämä kirja ei tarjoa lääketieteellisiä ihme ratkaisuja, eikä siinä harrasteta syvään hengittämistä; se on nimittäin testattu ja lopputulos oli housuissa. Sen sijaan Varpusparvia ja varikkotiimejä tarjoaa jotain paljon arvokkaampaa: rehellistä, häpeilemätöntä ja täysin kaunistelematonta vertaistukea. Tämä kirja on kokoelma tositarinoita elämän paskimmista hetkistä, joille hetken päästä ja jopa vuosikymmentenkin jälkeen nauraa katkeransuloisesti niin, että tyrät rytkyy.

